

Foto: Roc Rius

Ens han madurat tants besos,
que la branca s'inclina
i, si floreix, el brot és comiat.
L'hivern, estimada.
I després, herba, terra, vent, què seràs?

MANUEL DE PEDROLO, *Ésser en el món,*
Torrell de Reus, Barcelona, 1949.

EL BRUC: UN DINAR DE FAMÍLIA. TEATRE AMATEUR AL BRUC?

Per què no? Teatre fa anys que ens sorprèn amb les seves posades en escena, i enguany no ha estat pas diferent.

Per norma general, quan vas a veure una obra de teatre feta per la gent del poble (del nostre i de qualsevol altre), has de valorar més la voluntat i l'esforç que no pas la professionalitat. Però tots els que heu pogut ser espectadors de *El Bruc, un dinar de família* (o d'altres propostes seves, com *Incendis* o *Tot esperant l'esquerrà*) estareu d'acord amb mi, que la professionalitat dels actors, sorprèn i emociona.

El Bruc: un dinar de família, representada al Casal el 14 i 15 d'agost ha estat la proposta del grup de teatre local per a la Festa Major. Es tracta d'una adaptació bruquetana de l'obra de Jordi Casanovas, *Vilafranca. Un dinar de Festa Major*. La nostra està situada a la Festa del Timbaler i l'original, a Vilafranca.

Davant d'una bona posada en escena, hi ha d'haver un bon text. És molt difícil que un actor excel·lent salvi un text sense gràcia, pobre. El text de Jordi Casanovas, amb la molt ben feta adaptació a les nostres festes de la Vicky Alvelo, pretén dibuixar la identitat catalana a partir de com es mou, què fa i què pensa una família. Històries que ens sonen, que ens fan reflexionar, que ens fan somriure, en algun cas, pocs, riure i tot. Les relacions és el que fa moure el món, l'amor, diuen; i la família és un brou on s'hi cou tot: l'amor i l'enveja, les complicitats i les venjances...

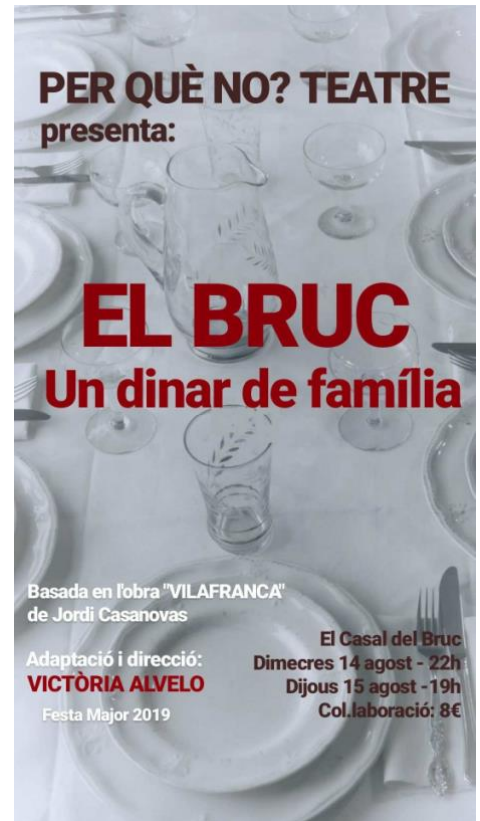
És un text rodó, amb el rerefons polític i social del 2002, amb uns personatges molt ben definits que, sumat al càsting encertadíssim, a la direcció i a la bona actuació de tots ells, va fer que els actors, que en un principi hem de considerar amateurs, brillessin sobre l'escenari, ens emocionessin i ens fessin creure tot el que passava allà. Més d'un vam sortir del Casal amb els ulls ben humits. Per a mi, aquesta és l'essència del teatre.

Al principi del text m'havia proposat parlar de l'obra i la posada en escena en general i no anomenar cap nom, però crec que és just que destaquï l'actuació del veterà actor bruquetà, Josep Rovira. Sabem que és un actoràs, ens ha fet riure molt amb les seves interpretacions de capellà de la Festa del Timbaler, però mai l'havíem vist en aquest registre. Senzillament, extraordinari.

Bravo per ser exigents, bravo per continuar any rere any superant-se, bravo per buscar noves veus, bravo per mantenir la flama del teatre encesa i per fer-ho amb tanta dignitat.

Per què no? Teatre, amateur? Doncs sí, però perquè volen. Jo ja els estic buscant "bolos"!!!

Ivonne Tutusaus

EXPOSICIÓ “CORRESPONDÈNCIES”

El dissabte 7 de setembre, a les 12h, s'inaugura a la nova sala d'estudi de la Biblioteca del Bruc una exposició singular, que presenta una conversa artística entre Carles Estrada (pintor) i Thais Buforn (fotògrafa), amb paisatges de l'entorn del Bruc com a nexa i *leit motiv*.

L'exposició, que duu per nom “Correspondències” i que estarà oberta fins el 6 d'octubre, mostra com la fotografia pot servir d'inspiració a la pintura. I és que quan, a mitjans del segle XIX, la fotografia va

aparèixer, van ser moltes les veus reticents i fins i tot alarmistes que van predir la desaparició de la pintura en detriment d'una tècnica de reproducció del món ràpida, exacta, popular i econòmica. El temps, sortosament, no els ha donat la raó, i avui dia la pintura i la fotografia conviuen, sovint confonent fronteres i cercant noves vies d'expressió artística.

La correspondència que presenten Estrada i Buforn parteix sempre d'una fotografia, sempre feta amb una càmera analògica (una

Minolta dels anys setanta, una Kodak Retinette, una Agfa Happy de quan era petita, una Lomo LC-A+, i fins i tot una càmera estenopecica o *pinhole*), que la fotògrafa fa arribar per mitjans telemàtics al pintor. Aquest en fa la seva pròpia interpretació, sovint creant diverses versions, i imaginant colors allà on no n'hi ha, perquè la majoria de fotografies són el blanc i negre, un format que la fotògrafa reivindica per a la fotografia de paisatge.

Una altra particularitat és que, per a pintar, el Carles Estrada ha fet servir la tecnologia digital (tot i que també una tècnica tradicional japonesa), en contraposició amb l'ús de

mitjans fotogràfics analògics emprats per la Thais Buforn. Una correspondència artística, doncs, que trenca idees preconcebudes en més d'un aspecte. I de fons, sempre, Montserrat.

Thais Buforn

“CORRESPONDÈNCIES”, DE CARLES ESTRADA I THAIS BUFORN
NOVA SALA D'ESTUDI DE LA BIBLIOTECA DEL BRUC
INAUGURACIÓ: 7 DE SETEMBRE DE 2019, A LES 12H
FINS AL 6 D'OCTUBRE DE 2019.

AFORTUNAT SENSE FORTUNA.

Un relat.

En Pol fa anys que està molt preocupat per la situació desfavorable que pateix el mal anomenat Tercer Món i més concretament pel ignomios escenari que es pot contemplar a la major part del continent africà; una terra rica i fèrtil que des de la Vall del Rift va propiciar, fa milions d'anys, el naixement i desenvolupament dels primers homínids que amb el pas del temps van evolucionar donant com a resultat l'homo sapiens. El capfica el fet incompreensible, per lo absolutament inacceptable, de veure com els pecats comesos pel món occidental, sobretot a l'Àfrica negra, actualment s'expien a la regió dels Grans Llacs a través del treball infantil i de les violacions sistemàtiques de les seves dones així com també mitjançant les condicions d'esclavatge i mort inexorable que els propina les activitats d'extracció minera, sense control de les Institucions Internacionals.

En Pol es resisteix a acceptar que al segle XXI, una centúria de frenètics avenços tecnològics i de telecomunicació, encara es produeixin morts d'infants per treballar forçadament en mines insalubres, sense cap mena de protecció, o que morin per desnutrició, i que el món, tant globalitzat, no se n'assabenta o el que és més greu els hi dona l'esquena.

Essent conseqüent, el protagonista d'aquesta història està disposat a organitzar un Fòrum a Barcelona convidant a veus acreditades, tant del país com d'altres indrets, sobre el tema de la fam al planeta i de les mesures que cal emprendre per acabar definitivament amb aquest llast. És comprensible que en Pol necessita ajuda, molta ajuda i col·laboració.

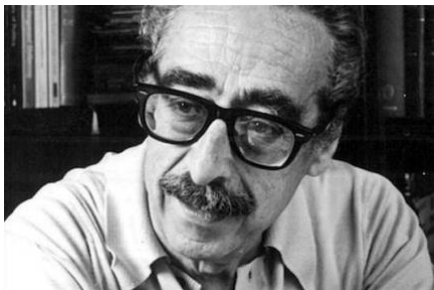
Arrel d'haver participat en unes conferències celebrades a la seu dels Jesuïtes del carrer Casp de Barcelona havia conegut un alt càrrec d'una de les entitats financeres més potents del país i que havia estat conseller en l'etapa de govern d'en Jordi Pujol. Després de mantenir-hi una fluida correspondència van quedar en una cafeteria de la capital catalana. El Pol li va manifestar les seves inquietuds sobre qüestionis de justícia social i, anant més al gra, sobre la Fam al Món. D'aquellencontre va sorgir la determinació d'organitzar una trobada amb gent influent del país amb l'objectiu de crear una comissió permanent destinada a preparar el Fòrum d'abast internacional. Un esdeveniment social que comptaria amb la presència d'especialistes en la matèria com en Jean Ziegler o Esther Dufo entre molts d'altres d'allà i d'aquí.

Unes setmanes després, a finals de setembre, es feia realitat la primera fase del projecte: la comissió d'estudi per assignar els noms dels compromissaris per a la junta permanent. Sabeu a on es van reunir? a la Sala del "Club de Roma", organització no governamental que té com a propòsit, com aposta permanent, la millora del planeta; aquest espai es troba ubicat al Palau Macaya, seu de l'Obra Social La Caixa. El Pol es va sentir doblament afortunat. Per una banda estava reunit amb personatges il·lustres d'entitats de prestigi com el Banc dels Aliments, la Fundació Pau Casals i càrrecs polítics del govern català i per l'altre banda prenia seient on els savis i poderosos del món es reuneixen quan venen a Barcelona. L'espai desprenia aires de seguretat, d'esperança i desvetllava el sentit de l'oportunitat. El Pol necessitava experimentar aquest cúmul de vivències per enfortir-se adequadament per a la gesta que s'havia proposat: la creació d'un Fòrum d'abast divulgatiu internacional amb presència d'experts en diferents matèries i disciplines per a trobar sortida viable, efectiva i definitiva a l'execrable realitat que pateixen milions d'essers humans que no han triat aquest terrible esdevenir.

Les trobades van tenir només cert èxit. Les tres primeres reunions van servir per a tractar qüestions d'ordre organitzatiu i competencial; també es va entrar en matèria de continguts del Fòrum en base al guió i projecte que havia preparat en Pol. A la quarta reunió es va votar per a no donar continuïtat a les reunions permanents i abandonar el projecte amb l'excusa retòrica de que aquesta empresa hauria de ser pilotada per les onegés i no per representats polítics.

Aquella quarta trobada li va provocar una profunda tristesa. Es va considerar un afortunat sense fortuna per lo transitori del projecte. No va tenir la sort de poder fer realitat el seu somni. L'esperança de que la seva contribució esdevindria un factor de canvi de la pèssima realitat de tantíssima gent dels països desfavorits va esdevenir pura decepció.

MANUEL DE PEDROLO: RADICALMENT, LA LLIBERTAT

Manuel de Pedrolo (L'Aranyó 1918 – Barcelona 1990). Va ser un dels escriptors catalans més importants del segle XX. Va ser molt llegit i, tot i que va destacar com a novel·lista, va cultivar tots els gèneres: poesia, narrativa, teatre, periodisme, assaig...Tots li interessaven, tots li servien per explicar el seu pensament i per a recrear nous mons, que o bé retrataven una societat complexa i reprimida —políticament, sexualment, socialment—, o n'imaginaven una de nova amb unes altres possibilitats, sobretot d'alliberament, personal o col·lectiu.

DISSABTE
7 DE SETEMBRE
A LES 19H
A LA BIBLIOTECA

El passat 2018 es va celebrar l'any Pedrolo i es van organitzar diferents actes i esdeveniments al voltant de l'escriptor. L'Associació el Bruc en la Cultura ens volem sumar a tots aquests actes dedicats a aquesta figura cabdal de les lletres catalanes. El proper dia 7 de setembre a les 19h a la Biblioteca Municipal del Bruc farem la presentació del documental titulat "Semblança d'un apassionat", composició poètic-musical dels cantautors Jaume Calatayud i Vicente Monera, els quals han musicat versos de Pedrolo per fer un recorregut personal per la seva vida i la seva obra. A continuació Adelais de Pedrolo, filla de l'escriptor farà una conferència amb el títol "Radicalment, la llibertat", durant la qual farà un repàs a la biografia del seu pare i el seu compromís amb la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra nació.

Montse Giné Ribó

ESCULTURES A LES ILLES FEROE.

Per uns són les illes Feroe per altres Feroé, Foroyar o Faeroerne, tant se val amb l'idioma que es pronuncii però el significat és sempre el mateix, "Illes de xais". En qualsevol cas és fàcil entendre l'origen del seu nom ja que, entre les 18 illes que formen l'arxipèlag, hi "campen al seu aire" més de 100.000 ovelles, doblant el número dels seus habitants. En definitiva, les ovelles blanques, negres o de colors indeterminats, sempre amb una llana llarga i espessa són el companys de viatge fins l'últim racó de l'illa més remota.

Crida també l'atenció la gran quantitat d'escultures que es troben pels pobles o racons més insospitats de les illes. Allà on no hi ha ni un cafè ni un restaurant on beure o menjar... hi ha escultures. Quan un busca l'origen d'aquest culte per les escultures apareix Hans Pauli Olsen, escultor nascut a Tórshavn, la capital de les illes, fa 62 anys que ha sabut integrar els seus bronzes a les roques volcàniques o granítiques de les illes.

Kópakonán o "la dona foca" és potser la seva obra més representativa a les illes. Erigida sobre una roca vora el mar, aquesta escultura es troba al poble de Mikladalur situat a la illa de Kalsoy de només 120 habitants. Altres escultures d'Olsen, d'artistes de les Feroe, danesos o internacionals es troben repartides per les illes formant part del paisatge i contrastant amb el verd de les muntanyes i el blau del mar.

Les Feroe, un país autònom dins de Dinamarca però que a la vegada no pertany a la Unió Europea, en definitiva un país atípic fins i tot per les seva quantitat d'escultures públiques per habitant.

Toni Garcia i Coma

"No s'hi haurien de construir cases a la casilla, ni naus industrials. El que haurieu de fer és llaurar i plantar vinyes noves"

MUSICALBRUC'19, EN MARXA!

Un any més el MusicalBruc ja té forma, dates i noms. L'associació El Bruc amb la Cultura, seguint la línia encetada els anys anteriors i amb l'aval del públic assistent als concerts i dels grups i intèrprets participants, hem confeccionat un programa amb la qualitat i el nivell que desitgem estigui a l'alçada de les vostres expectatives.

Tot plegat no hauria estat possible sense poder comptar amb la coproducció de l'ajuntament, l'ajuda de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona, el Patronat de la Muntanya de Montserrat, el valuós i necessari recolzament dels nostres patrocinadors i col·laboradors, i sobretot de vosaltres, el públic, que omplint la sala de Can Casas a cada concert heu fet que aquest esdeveniment de la tardor bruquetana esdevingui gairebé imprescindible.

I precisament, com que ja portem diversos concerts on es cobreix sobradament l'aforament de la sala de Can Casas, en l'edició d'enguany hem canviat la ubicació d'alguns concerts. Aprofitant la remodelació del teatre del Casal amb un renovat terra i un pati amb 300 butaques noves, farem alguns concerts del MusicalBruc'19 en aquest espai.

Amb tot això, hem muntat un cartell de quatre concerts completament eclèctic; quatre estils musicals ben diferenciats per tal que els amants de la música en general pugueu gaudir de quatre nits de música en el sentit més ampli, però al mateix temps perquè cadascú pugui trobar en els diferents concerts el seu estil preferit. Això sí, procurant que el contingut sigui de molt bona música feta per formacions de solvència assegurada.

Encetarem el MusicalBruc'19 amb els herois, amb la revolució, amb l'excel·lència, amb el pop-rock del quartet osonenc **OBESES**, que dins la seva "Gira estel·lar" ens presentarà el darrer disc *Fills de les Estrelles*. La diversitat estilística i temàtica segueix essent un tret diferencial de la música del quartet, així com la riquesa tímbrica i colorista del seu so, la reverència a la tradició musical (*a les estrelles de la música?*), i en aquest cas - potser de manera més present que en altres treballs- una lírica enfocada a les reflexions existencials que remouen el nostre temps. Obeses són: Arnau Tordera (cantant i guitarra), Arnau Burdó (teclats i veus), Jaume Coll (baix) i Maiol Montané (bateria), i el 30 de novembre el Casal serà una nit de plaer desenfrenat.

Radicalment diferent serà el segon concert del festival. El dia 7 de desembre a Can Casas ens visitarà el **TRIO DA VINCI**, format pel pianista Àlex Ramírez, la violoncel·lista Marion Platero i la violinista Maria Florea, que tot i ser veïna nostra d'Esparreguera encara no havíem tingut l'ocasió de sentir-la al Bruc. Els membres del trio, amics per haver compartit escenari en diferents formacions, es constitueixen en aquest grup l'any 2018 esperonats per la seva complicitat tant a nivell musical com personal. Des de llavors ja han estat guardonats

al Concurs de Música de Cambra "Montserrat Alavedra" de Terrassa. Tots tres joves músics, però amb un excel·lent, intens i prolífic historial individual i una projecció professional prometedora. Ens oferiran 4 obres del ric repertori per a la formació de trio amb piano: del romanticisme centreeuropeu al arravatament argentí passant pel nacionalisme espanyol.

El concert de jazz serà el dia 14 de desembre a Can Casas i vindrà de la mà de **DAVID PASTOR QUARTET**. El grup ens presentarà la seva proposta *Film Sessions*, una projecció auditiva de títols emblemàtics com Chinatown, Breakfast at Tiffany's, Black Orpheus o Saturday Night fever. El quartet internacional liderat per David Pastor recrea ambients

que conservem a la retina amb una proposta sonora moderna on el diàleg i la creació improvisada embolcallen de novetat reconeixibles bandes sonores. Amb la reharmonització de les composicions, els temes s'obren a jocs rítmics, amb amples espais per a la improvisació fent que les bandes sonores adquireixin la fugacitat pròpia del jazz. El valencià David Pastor és en l'actualitat un dels millors trompetistes de jazz de la península, amb una tècnica i domini de l'instrument exquisits que li ve de la seva formació clàssica. L'acompanyen Tom Warburton (*contrabaix*), Anton Jarl (*bateria*) i el ben conegut pels bruquetans Francesc Capella (piano).

I acabarem el festival en plenes festes de Nadal. El dia 28 de desembre al Casal podem gaudir de les veus de la soprano Magalí Sare, la contralt Ariadna Olivé, el tenor Eloi Fort i el baríton Oriol Quintana, ells són, ni més ni menys, que el guardonat **QUARTET MÈLT**.

Després del seu exitós pas pel programa de TV3 *Oh happy day* la tardor del 2015, el quartet vocal ha evolucionat amb nous projectes musicals, però al Bruc

l'escoltarem amb el gènere més identificatiu dels orígens del grup: les nades. Nades *a capella* de casa nostra que hem sentit tota la vida amb d'altres de ressò internacional. Serà l'espectacle perfecte per decorar musicalment el Nadal.

Per aquest any, el MusicalBruc'19, manté els mateixos preus que a l'edició passada, així doncs, el preu general és de 12€, l'entrada anticipada 10€ i l'abonament pels quatre concerts 35€. Els menors de 14 anys tenen l'entrada gratuïta. Les entrades i abonaments es podran adquirir properament a través de www.elbruc-cultura.cat, a l'estanc del Bruc o a la mateixa taquilla els dies de concert.

Miquel Duran Ubach

JUNTS CORONAREM 131 AGULLES DE MONTSERRAT PER EXIGIR UNITAT, INDEPENDÈNCIA I LLIBERTAT

Camp de futbol del Bruc (zona esportiva)

- Acte polític
- Encesa de farells
- Sopar
- Concert Vents de Ball

Inscripcions pel sopar: inscripcions.feec.cat

Per participar a «Llum i Llibertat»
posa't amb la teva entitat

Consultes: info@llumllibertat.cat

**del capvespre del dia
10 fins a la matinada
de l'11 de setembre**

LA CUA DE PALLA

“Tu vas fugent, no ausas fer batalla: por has de foch, la coha tens de palla.”

Aquest vers del trobador del s.XV Arnau d'Erill, és una de les primeres referències a aquesta frase feta catalana (“tenir la cua de palla” o bé “tenir cua de palla”), que significa ser una persona molt irritable, molt irascible. D'aquí passem a un segon significat derivat del primer, que ens parla dels qui, en ser acusats, es posen en alerta ràpidament. I d'aquest segon al tercer, que és el que dona l'Institut d'Estudis Catalans: “no estar exempt de culpa en algun afer”.

En qualsevol dels tres casos, la frase se sol complementar amb: “qui té la cua de palla, aviat se li encén”.

L'any 1962, Max Cahner i Ramon Bastardes funden Edicions 62. En concret, el dia de Sant Jordi d'aquell any publiquen *Nosaltres els valencians*, de Joan Fuster, que esdevé un èxit editorial i relança el projecte d'Edicions 62.

Aquesta editorial perseguia la normalització de la llengua catalana, amb la traducció de títols de la literatura universal que fins aleshores només es podien llegir en castellà, i amb la normalització d'una literatura catalana mancada de canals de distribució professionals.

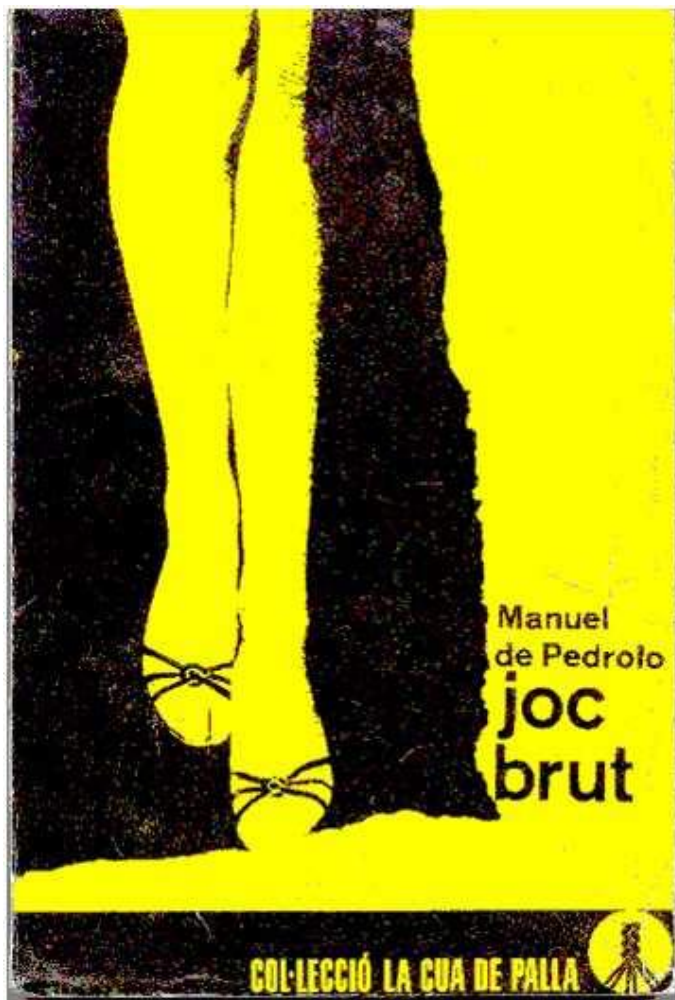
Amb aquestes premisses, l'any 1963, Edicions 62 es proposa la creació d'una col·lecció de novel·la negra inspirada en la *Série Noire*, de l'editorial Gallimard, que havia arrencat l'any 1945. S'encarrega la direcció de la col·lecció a Manuel de Pedrolo, qui ja havia publicat diversos contes i novel·les de temàtica negra, i que sobretot, havia fet molta traducció. Pedrolo a més compartia l'obsessió per “normalitzar” la nostra literatura, la nostra indústria editorial, i per elevar el gènere negre, que al nostre país fins aleshores tenia la consideració de subproducte cultural, de novel·la d'entreteniment (gran quantitat d'autors en llengua castellana publica amb pseudònim, habitualment anglosaxons).

Com a dada interessant, la quantitat d'escriptors que, els primers anys de la col·lecció, treballen com a traductors (suplint la mancança d'aquests en el mercat) de grans títols del gènere: Rafael Tasis, Maria Aurèlia Capmany, Joaquim Carbó, Ramon Folch i Camarasa o Joan Oliver.

Els primers anys de la col·lecció, com també li passà al propi Pedrolo en les seves novel·les, molts dels textos van ser mutilats per la censura, en alguns casos notablement, i en autors tan rellevants com Simenon, Le Carré, Hadley Chase o James M. Cain.

Pedrolo dirigí la **Cua de Palla** fins a l'any 1971, amb una vocació de publicar autors especialment europeus, però també amb una selecció de la millor literatura nord-americana del gènere. Hi va aparèixer també en aquest període dues novel·les seves: *Joc Brut* (1965) i *Mossegar-se la cua* (1968). En aquesta etapa es van publicar 71 títols, i els motius de la seva aturada cal atribuir-los a la manca de rendibilitat comercial, en no assolir-se un nombre de vendes mínim.

L'any 1981, Edicions 62 reprèn el projecte amb el nom de “**Seleccions de la cua de palla**”, amb la intervenció de Jaume Fuster, reeditant els títols més reeixits, fins que el 1985, Xavier Coma s'incorpora com a director de la col·lecció, i en canvia l'enfocament per dedicar-la de forma gairebé exclusiva a

publicar traduccions dels gran clàssics nord-americans del gènere. Coma hi treballà fins al 1986 i deixà un llegat de 115 títols publicats, més tres assaigs seus sobre el gènere que han esdevingut llibres de referència.

L'etapa de les “**seleccions**”, coincideix amb un despertar del gènere a nivell espanyol: l'eliminació de la censura amb la mort de Franco el 1975, la forta influència d'autors i editors sud-americans, on el gènere era molt més viu, i la vocació de modernitat del país després de la dictadura, hi juguen un paper important.

Els posteriors intents d'edicions 62 de relançar la col·lecció es compten per fracassos, en gran part motivats per la manca d'interès en la cua de palla posterior a la seva venda a l'editorial Planeta.

En una època en que acostumem a parlar d'estructures d'estat, ens toca treure'ns el barret davant d'aquestes dues col·leccions “**la cua de palla**” i “**seleccions de la cua de palla**”, i agrair la immensa feina duta a terme pels seus editors i pels directors: Manuel de Pedrolo, Jaume Fuster i Xavier Coma.

P.S. El 2012, Edicions 62 celebrà el seu 50è aniversari. Quina diríeu que ha estat la novel·la del seu catàleg més publicada? *Mecanoscrit del segon origen*, de... Manuel de Pedrolo.

BIBLIOGRAFIA

Tots els mons de La Cua de Palla. Rosa Mora, El País 13/10/2011.

https://elpais.com/diario/2011/10/13/quaderncat/1318467387_850215.html

La cua de palla: retrat en groc i negre. Ed. Alrevés 2011. Jordi Canal i Àlex Martín Escribà.

Enric Canela

NO ANEM A MANLLEU: PATATA I MONGETA TENDRA

Els humans (com que aquí hi incloc també les dones potser hauria de dir humans i donants -de dones-), acostumem a seguir les modes també en la parla. Diem *ens veiem*, calc de “nos vemos” que empra el present quan es refereix al futur; brutal, de brut, etc. I, hi afegiré *patata i mongeta tendra* (no ens oblidem de trumfa -patata- i bajoca -mongeta tendra-) el tema d'avui.

Permeteu-me un anècdota. Dinava en un restaurant a Alàs i, de sobte, sento una persona diu en veu forta :

- Home, jo us he demanat conill i no un conill!!!

En efecte, li acabaven de servir una plata que semblava haver-hi tot un conill.

Tot això m'ha portat a buscar la raó que fa que unes vegades posem l'article i altres no; davant del nom o emprem el plural. De forma esquemàtica i senzilla es pot dir que no s'ha de posar article si es demana una part d'un tot (meló, síndria, vedella, lluç...) Es posa l'article si es demana tota (una poma, un préssec, un bistec...) I es fa servir el plural si es demana més d'un (mongetes, cigrons, cloïsses...)

Queda clar perquè diem mongetes tendres i patates en plural? I si algú ho vol fer en singular, jo m'entorno al restaurat d'Alàs.

Miquel Fàbregues Fuster

AGENDA

- ✓ 7 de setembre a les 12h del migdia inauguració exposició **CORRESPONDÈNCIES**
Sala d'estudi de la Biblioteca. Oberta fins el 6 d'octubre.
  - ✓ 7 de setembre a les 19h a la Biblioteca del Bruc – **MANUEL DE PEDROLO:
RADICALMENT, LA LLIBERTAT**
- ≈ MUSICALBRUC' 19
- ✓ 30 de novembre de 2019 – 22h Casal - **OBESES**
  - ✓ 7 de desembre de 2019 – 22h Can Casas - **TRIO DA VINCI**
  - ✓ 14 de desembre de 2019 – 22h Can Casas - **DAVID PASTOR QUARTET**
  - ✓ 28 de desembre de 2019 – 22h Casal - **QUARTET MÈLT**

---

www.elbruc-cultura.cat

Aquest butlletí ha estat editat pel l'Associació El Bruc amb la Cultura, amb la intenció de difondre les activitats que s'han fet i que es faran en un futur, però també per generar un espai de debat i discussió de diferents punts de vista al respecte de la cultura en el sentit més ampli.

Les opinions aparegudes en aquest butlletí són responsabilitat de les persones que les signen.
L'Associació El Bruc amb La Cultura no hi té necessàriament un parer coincident.

Podeu enviar-nos suggeriments, opinions, divergències, idees, cartes: elbrucamblacultura@gmail.com

---

Agraïments: Tota l'activitat realitzada, no hagués estat possible sense l'ajut i col·laboració de l'Ajuntament del Bruc, l'Associació Cultural del Montserrat, Per Què No? Teatre, Escola de Música del Bruc i un munt de gent que de forma desinteressada ha posat el seu gra de sorra per aconseguir que la cultura al Bruc esdevingui una realitat. També volem agrair el suport econòmic rebut, tant de l'Ajuntament del Bruc, com dels patrocinadors de l'associació.

Ajuntament
d'El Bruc

“A la gent del Principat, em sembla a mi, no ens pot passar allò que està passant a la gent valenciana, és pel fet de passar-los que en passa ja. (...) La nostra terra, en el senti nacional, no són les "cuatro provincias" amb que ens obsequiaren els colonitzadors; és la totalitat d'un territori que té la mateixa cultura, la mateixa llengua, i qualsevol cosa que es faci contra aquesta cultura, aquesta llengua, i sigui on sigui d'aquestes contrades que es faci, se'ns fa". Manuel de Pedrolo. Cal protestar fins i tot quan no serveix de res. Edicions El Jonc.

www.fundaciopedrolo.cat